

Лусинда Райли

Сестра на луната

Историята на Тиги

Copyright © Lucinda Riley, 2017
The Pearl Sister
Tiggy's Story

**Всички права запазени. Никаква част от произведението
не може да бъде публикувана без съгласието на издателя.**

© Калина Бахчеванова, превод, 2018 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, корица, 2018 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2018 г.

ISBN 978-954-398-582-1

Лусинда Райли

Сестра на луната

Историята на Тиги

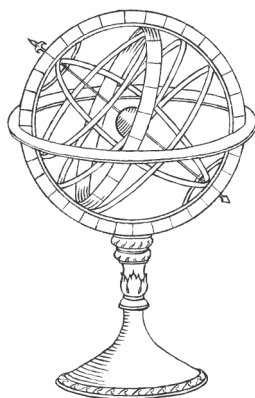
Превод от английски
Калина Бахчеванова

Книгоиздателска къща „ТРУД“
София, 2018

Бъди промяната, която искаш да видиш в света.

Махатма Ганди

Персонажи

АТЛАНТИС

Татко Солт - пастрокът на сестрите (покойник)

Марина (Мама) - настойницата на сестрите

Клаудия - икономката на Атлантис

Георг Хофман - адвокатът на Татко Солт

Крисчън - капитанът на моторницата

СЕСТРИТЕ Д'АПЛИЕЗ

Мая

Али (Алкиона)

Ася (Астерона)

Кики (Келено)

Тици (Тайгета)

Електра

Мерона (изчезнала)

Скъпи читатели,

Добре дошли в историята на Тиги. Според легендите за Седемте сестри тя е петата гъщеря на Атлас и Плейона, която била превърната в кошута със златни рога и преследвана неуморно от Зевс.

Когато за пръв път ми хрумна идеята да напиша поредица книги, базирани върху Седемте сестри – Плеядите – нямах представа къде ще ме отведе тя. Много ми допаднаше фактът, че всяка от митичните сестри е уникална и силна жена. Някои казват, че те били Седемте майки, които заселили нашата земя – няма съмнение, че в своите истории всички са били много плодотворни. А аз исках да почета постиженията на жените, особено в миналото, когато толкова често приносът им към създаването на света, в който живеем днес, е бил пренебрегван в полза на по-често документираните постижения на мъжете.

Но дефиницията на „феминизъм“ е равенство, а не доминация, и жените, за които пиша, както в миналото, така и в настоящето, приемат, че искат и се нуждаят от любов в живота си. Не закъжвително в традиционната форма на брак и деца, но поредицата „Седемте сестри“ без никакъв срам възхвалява безкрайното търсене на любовта и изследва опустошителните последици, когато тя бъде изгубена за нас.

Пътувайки по света по стъпките на реалните и измислените си женски персонажи, за да изследвам историите им, постоянно изпитвам възхита и преклонение пред упоритостта и куража на жените от предишните поколения. Дали борейки се срещу

половите и расовите предразсъдъци на отминалите времена, губейки любимите си хора в опустошението на войни и болести или създавайки нов живот на другия край на света, тези жени са проправили пътя към свободата на мисълта и делото, на която се радваме днес – и която толкова често приемаме за гаденост. Никога не забравям, че тази свобода е спечелена от хиляди поколения забележителни жени, може би стигащи назад във времето чак до самите Седем сестри...

Надявам се да се насладите на пътуването на Тиги – тя е най-духовната от сестрите, нежна, мила и най-щастлива сред природата. Но все пак трябва да се изправи пред сериозни предизвикателства, за да открие коя е всъщност и какво наследство са ѝ завещали предците ѝ.

Лусинда

Мии

Инвърнес, Шотландия

Ноември 2007

Европейски таралеж

(Erinaceus europaeus)

„Хочиуичи“ на британския ромски език

1.

- Помня точно къде бях и какво правех, когато чух за смъртта на баща ми.

- И аз помня къде бях, когато се случи на мен.

Пронизващите сини очи на Чарли Кинеърд се насочиха към мен.

- И къде бяхте?

- В убежището за диви животни на Маргарет, събирах с лопата еленски изпражнения. Искане ми се да беше в по-добра обстановка, но не беше. Всъщност не е проблем. Макар че... - Преглътнах с мъка, чудейки се как този разговор, или по-скоро интервю, се бе насочило към смъртта на Тамко Солт. В момента седях в загушна болнична стогола срещу доктор Чарли Кинеърд. Още когато влезе, забелязах как присъствието му привлича вниманието. Не беше само заради удивителната му красота, стройната му, елегантна фигура, облечена в добре скроен сив костюм, и вълнистата му тъмнокаменна коса с червен оттенък; той просто притежаваше естественото излъчване на човек с авторитет. Няколко души от персонала на болницата се спряха и вдигнаха очи от кафетата си, за да му кимнат уважително, когато мина край тях. Сега, когато седеше пред мен, гледах как дългите му пръсти си изгряят неспирно с пейджъра, който държеше между тях, издавайки скритата му нервност и енергия.

- Макар че какво, госпожице Д'Аплиез? - подкани ме Чарли с мек шотландски акцент. Разбрах, че няма намерение да ме остави да се изплъзна от куката, на която сама се бях увесила.

- Тъж... просто не съм сигурна, че Тамко е мъртъв. Искане да кажа, разбира се, че е, защото си е отишъл, а той никога не би ин-

сценирал смъртта си или нещо подобно, като знае колко болка ще причини на нас, момичетата, но просто го усещам около себе си през цялото време.

- Ако това ще ви успокои, смятам реакцията ви за съвършено нормална - отвърна Чарли. - Много от опечалените роднини, с които разговарям, казват, че усещат присъствието на близките си около себе си след смъртта им.

- Разбира се - казах аз, чувстввайки, че отношението му беше леко снизходително, но не биваше да забравям, че говоря с лекар - с човек, който всеки ден се сблъскваше със смъртта и с близките на покойниците.

- Странно е, нали - въздъхна той, вдигна пейджъра от меламиновата маса и започна да го върти в ръцете си. - Както споменах преди малко, собственият ми баща почина наскоро, а мен ме преследват кошмарни видения, че може да *стане* от гроба!

- Значи не сте били близки?

- Не. Може и да ми беше биологичен баща, но отношенията ни започваха и свършваха с това. Нямаше нищо друго общо помежду ни. Вие и баща ви очевидно сте имали много общи неща.

- Да, макар че е доста иронично - аз и сестрите ми сме били осиновени от него като бебета, така че нямаме никаква биологична връзка. Но го обичах страшно много. Беше наистина страхотен човек.

Чарли се усмихна.

- Е, това само доказва, че биологията не играе водеща роля в това дали се разбираме с родителите си. Като лотария е, нали?

- Всъщност не мисля така - казах аз, понеже реших, че можех да бъда само себе си, дори по време на интервю за работа. - Мисля, че сме дадени един на друг по определени причини, независимо дали сме кръвни роднини или не.

- Значи смятате, че всичко е предопределено? - Той вдигна вежда с известен цинизъм.

- Да, но знам, че повечето хора не биха се съгласили.

- Боя се, че и аз съм от тях. Като сърдечен хирург всеки ден ми се налага да се занимавам с човешкото сърце, което всички свързваме с емоциите и душата. За жалост съм принуден да го

виждам като купчина мускули, която при това често не функционира правилно. Обучен съм да гледам на света от чисто научна гледна точка.

- Мисля, че има място за духовност в науката - възразих аз. - И аз получих строго научно образование, но има толкова много неща, които науката още не е обяснила.

- Права сте, но... - Чарли си погледна часовника. - Съвсем се отклонихме от темата, а ще ме чакат за клинично обучение след петнайсет минути. Така че, извинете ме, но ще трябва да се върнем към работата. Колко точно ви е казала Маргарет за имението Кинеърд?

- Че представлява четирийсет хиляди акра дива земя и че търсите някого, който познава местните животни, по-специално дивите котки.

- Да. След смъртта на баща ми ще наследя имението Кинеърд. Тамко го използваше за лично забавление в продължение на години: ловуваше, стреляше, ловеше риба и лочеше до гръно местните дестилационни фабрики, без да се замисля за екологията на имението. Ако трябва да съм честен, вината не е изцяло негова - баща му, гядовците и прагядовците му с радост са взимали пари от гървосекачите за строеж на кораби в последния век. Стояли са и са гледали как огромни площи каледонски борови гори се изсичат. В онези дни не са знаели колко е лошо това, но ние, в нашето просветено време, знаем. Осъзнавам, че няма да е възможно напълно да обърнем часовника, определено не и докато съм жив, но искам поне да започна. Наел съм най-добрия управител в шотландските планини да води проекта по залесяването. Освен това поосвежихме ловната хижа, където живееше татко, така че можем да я даваме под наем на гости, които искат да подишат свеж въздух и да ходят на организирани ловни дружини.

- Ясно - отвърнах, опитвайки се да потисна тръпката си.

- Не одобрявате лова за намаляване на популацията?

- Не, не мога да одобря ненужната смърт на което и да е невинно животно. Но разбирам защо трябва да се случва - добах бързо. Все пак, казах си, кандидатствах за работа в шотландско

имение, където ловът за контрол над популацията на елените беше не само стандартна практика, а и задължителен по закон.

- С вашия опит със сигурност знаете как хората са унищожили естествения баланс на природата в Шотландия. Няма естествени хищници като вълците или мечките, които да държат под контрол популацията на елените. В днешно време тази задача е наша. Можем поне да я изпълняваме колкото може по-хуманно.

- Знам, макар че трябва да бъда напълно честна и да ви кажа, че никога няма да съм способна да помагам по време на лов. Свикнала съм да защитавам животните, не да ги убивам.

- Разбирам чувствата ви. Погледнах автобиографията ви и е много впечатляваща. Освен първокласната ви диплома по зоология сте специализирали и опазване на застрашените видове?

- Да, техническата част на образованието ми - анатомия, биология, генетика, поведение на местните животински видове и тъй нататък - беше незаменима. Известно време работих в отдела по изследвания в зоопарка „Сервион“, но скоро осъзнах, че повече искам да върша нещо, с което пряко да помагам на животните, а не само да ги изучавам от разстояние и да анализирам ДНК-то им в лабораторията. Аз... просто изпитвам естествена емпатия към живите животни и макар да нямам ветеринарно образование, като че ли ме бива да ги лекувам, когато са болни. - Свих рамене, като се почувствах неудобно, че се хваля по този начин.

- Маргарет много похвали уменията ви. Каза ми, че сте се грижили за дивите котки в нейното убежище.

- Вършех всекидневната работа, да, но Маргарет е истинският експерт. Надявахме се котките да започнат да се размножават този сезон като част от програмата за връщане в природата, но сега, когато убежището затваря и животните отиват в нов дом, вероятно няма да стане. Дивите котки са изключително темпераментни.

- Така ми казва и Кал, управителят на имението. Никак не се радва, че ще осиновяваме котките, но понеже са местен шотландски вид и са толкова редки, смятам, че е наш дълг да направим каквото можем, за да спасим породата. А Маргарет смята,

че ако някой може да помогне на котките да свикнат със смяната на хабитата, това си ти. Ще искаш ли да дойдеш с тях за няколко седмици и да им помогнеш да се приспособят?

- Да, макар че дивите котки няма да са достатъчни за работата на пълно работно време, щом се настанят. Има ли нещо друго, което бих могла да върша?

- Ако трябва да съм честен, Тиги, досега не съм имал възможност да премисля в детайли бъдещите си планове за имението. С работата ми тук и усилията да легализирам наследството след смъртта на баща ми съм затънал до гуша. Но докато си с нас, ще се радвам, ако можеш, да проучиш терена и да прецениш, доколко е подходящ за други местни видове. Обмислях дали да не заселим червени катерици и местни планински зайци. Проучвам и доколко са подходящи дивите глигани и лосовете, както и развъждането на дива съомга в потоците и езерата, строенето на стълби за съомга¹ и тъй нататък, за да се подпомага размножаването. Има много потенциал, ако се вложат достатъчно ресурси.

- Добре, всичко това звучи интересно - съгласих се. - Макар че трябва да ви предупредя, че рибите не са ми специалност.

- Разбира се. А аз трябва да ви предупредя, че поради състоянието на финансите ми мога да предложа само минимална заплата, плюс храна и жилище, но ще бъда много благодарен за всякаква помощ, която можете да ми дадете. Колкото и да обичам мястото, Кинььрг се оказва времеемко и сложно начинание.

- Трябва да сте знаели, че някой ден имението ще бъде ваше, нали? - позволих си да попитам.

- Да, но смятах татко за един от онези хора, които едва ли не живеят вечно. До такава степен, че дори не си е направил труда да напише завещание и умря без такова. Макар да съм единствен наследник и да остават само формалности, това означава още една купчина документация, с която трябва да се

---

¹ Съоръжения, които помагат на съомгата да се изкачи по иначе прекалено стръмни речни корита - бел. прев.

занимавам. Както и да е, всичко ще е уредено до януари, както ме уверява адвокатът ми.

- Как е починал? - попитах.

- Колкото и да е иронично, споминал се от сърдечен удар и го докараха с хеликоптер тук, при мен - въздъхна Чарли. - Тогава вече ни беше напуснал, отнесен в небето върху облак от алкохолни изпарения, както показва аутопсията.

- Трябва да е било ужасно за вас - казах аз и потръпнах при мисълта.

- Да, беше голям шок.

Пръстите му отново хванаха пейджъра, издавайки безпокойството му.

- Не можете ли да продадете имението, щом не го искате?

- Да го продам след триста години в собственост на рода Киневърд? - Той завъртя очи и се изсмя. - Всички призраци в семейството ще ме преследват цял живот! А и най-малкото трябва да се погрижа за имението заради Зара, дъщеря ми. Тя обожава това място. На шестнайсет е и ако можеше, щеше да прекъсне училище и да се качи да работи в Киневърд целодневно. Казах ѝ, че първо трябва да завърши образованието си.

- Ясно. - Погледнах Чарли с изненада и веднага коригирах вжданията си за него. Изобщо не изглеждаше на възраст да има деца, да не говорим за шестнайсетгодишни.

- Ще стане страхотна господарка на имение, когато порасне - продължи Чарли, - но първо искам да поживее малко - да отиде в университет, да пътува по света и да се увери, че наистина иска да се посвети на семейното имение.

- Аз знам с какво искам да се занимавам още откакто бях на четири и гледах документален филм за избиването на слонове за слонова кост. Не направих пауза между училището и следването, веднага отидох в университет. Почти не съм пътувала - свих рамене, - но човек се учи, като работи.

- Така ми казва и Зара - усмихна се леко Чарли. - Имам чувството, че с нея ще се разберете много добре. Разбира се, би трябвало да се откажа от това - той посочи болницата наоколо, - и да посветя живота си на имението, докато не дойде моментът

Зара да го поеме. Проблемът е, че докато не вкараме имението в по-добра форма, не е разумно от финансова гледна точка да се отказвам от работата си. А и между нас да си остане, още дори не съм сигурен дали ставам за господар на имение. – Той пак погледна часовника си. – Е, трябва да тръгвам, но ако се интересуваш от работата, най-добре ще е да отидеш в Кинеърд и да го видиш сама. Още не е навалил сняг там горе, но се очаква скоро. Трябва да знаеш, че е съвсем отдалечено от цивилизацията.

– Живея с Маргарет в къщичката ѝ в средата на нищото – изтъкнах аз.

– Къщичката на Маргарет е като Таймс Скуеър в сравнение с Кинеърд – отвърна Чарли. – Ще ти пратя номера на Кал Макензи, управителя на имението, както и домашния телефон в ловната хижа. Ако оставиш съобщения и на двата, рано или късно ще получи едното или другото и ще ти върне обаждането.

– Добре. Аз...

Звукът на пейджъра на Чарли прекъсна потока на мислите ми.

– Вече наистина трябва да тръгвам. – Той се изправи. – Ако имаш други въпроси, прати ми имейл, а ако ми кажеш кога смяташ да се качиш до Кинеърд, ще се опитам да дойда с теб. И те моля да го премислиш сериозно. Наистина имам нужда от теб. Благодаря ти, че дойде, Тиги. Чао засега.

– Чао – казах аз, а той се обърна и тръгна между масите към изхода.

Чувствах се странно въодушевена, защото бях изпитала истинска връзка с него. Чарли ми се струваше познат, сякаш винаги съм го познавала. И тъй като вярвах в прераждането, вероятно си беше така. Затворих очи за секунда и прочистих ума си, за да се опитам да се фокусирам върху това каква емоция се събуждаше първа в мен, когато мислех за него. Бях шокирана от резултата. Вместо да се изпълня с топло чувство към човек, който би могъл да бъде бащинска фигура и работодател, съвсем друга част от мен реагира.

Не! Отворих очи и се изправих, за да си тръгна. Той има дъщеря тийнейджърка, което значи, че е много по-възрастен, откогато изглежда, и вероятно женен – скарах се на себе си, докато вярвах по

ярко осветените коридори на болницата. Излязох през входа в мъгливия ноемврийски следобед. Над Инвърнес вече се спускаше зряч, макар едва да минаваше три часът.

Стоейки на опашката за автобуса, който щеше да ме закара на гарата, потръпнах – гали от студа или от вълнението, не знаех. Знаех само, че изпитвах инстинктивен интерес към работата, дори да беше временна. Затова намерих номера на Кал Макензи, който ми беше дал Чарли, извадих мобилния си и го набрах.

* * *

– И така – попита Маргарет същата вечер, когато седнахме за обичайната чаша какао пред огъня, – как мина?

– В четвъртък отивам да видя имението Кинеърг.

– Чудесно! – Ярките сини очи на Маргарет светеха като лезери на сбръчканото ѝ лице. – Какво мислиш за господаря на имението – лорда, както биха казали англичаните?

– Беше много... мил. Да, така беше – успях да кажа. – Изобщо не беше какъвто очаквах – добавих с надеждата да не съм се изчервила. – Мислех, че ще е много по-възрастен човек. Може би плешив и с голямо шкембе от прекалено много ускуи.

– О, да – изкикоти се тя, сякаш ми четеше ума. – Радва окото, няма съмнение. Познавам Чарли от момченце – баща ми работеше за гядо му в Кинеърг. Прекрасен младеж беше, ама всички знаехме, че направи грешка, като се ожени за оная негова жена. И толкова млад беше... – Маргарет завъртя очи. – Момчето им, Зара, е доста приятно, ако и да е малко диво, но детството ѝ не беше лесно. Хайде, кажи ми, какво още каза Чарли?

– Освен да се грижа за котките иска и да изследвам какви местни видове можем да заселим в имението. Честно казано, не изглеждаше много... организиран. Мисля, че ще е само временна работа, докато котките свикнат с обстановката.

– Е, дори да е само за малко, да живееш и работиш в имение като Кинеърг ще те научи на много неща. Може там да почнеш да се учиш, че не можеш да спасиш всяко животно, което попадне под грижите ти. Това се отнася и за ранените създания от